

**Άσμα πολιτικόν
είδος Φασουλικόν.**

Νέα και παλιά ρωμάντζα,
 όλα μία μεσκουλάντζα,
 κι' όλοένα μακροβούτι
 'στου Κορομηλιά τὰ πλούτη.

Τὴν Ἀνόρθωσι κυττάζω τὰ κοπάδια νὰ συναίξη,
 καὶ μ'έκεινα νὰ χορεύη, καὶ μ'έκεινα νὰ φωνάζη:

Ὁχι ψυχὴ μου!.. θ' ἀποκρέψω,
 θὰ πηθῆσω σὺν τρελλῆ...
 τὸν κασίδη θὰ κουρέψω
 νὰ τοῦ πάρω τὸ μαλλί.

Ὁχι ψυχὴ μου!.. θὰ μεθύσω,
 κι' ἄλλους φόρους θὰ καθίσω
 'στὴν ἀνωρθωμένη ράχη.

Τέτοιος κόσμος ραφινάτος
 καὶ λεπτός καὶ ντιλικάτος
 πρέπει νάνα δίχως πάχη.

Τὸ πάχος εἶ; τοῦ λείπη,
 ἔξω, χυδαῖα λίπη,
 ὅπου τὸν ντιλικάτο τὸν κάνουν προστυχάντζα,
 καὶ θιέπει τὴν κοιλιά του κι' ἀρίνει τὰ ρωμάντζα.

Ἔνας λαὸς τοιούτος
 θέσει λεπτός καὶ φύσει
 δὲν πρέπει νάχη ρύπου.

Μήτε κανένας πλούτος
 νὰ τὸν ἐχυδαίση,
 μήτε μὴ λίτρα λίπους.

**Τραγουῦδα τοῦ σωροῦ
γραμμένα πρὸ καιροῦ.**

Ποιὸς εἶδε κράτος σὺν κι' αὐτὸ
 νάχη χρυσάφι ζήλευτὸ
 καὶ τόσα περισσεύματα
 γὰρ στόλους καὶ στρατεύματα,
 κι' ὁ κόσμος νὰ κοιλοποῖ
 κι' ὄλο νὰ κἀνη πὼς πεινῶ.

Ποιὸς εἶδε κράτος, θρὲ παιδιὰ, σὺν τὴν Ἀλάσκα πλούσιο,
 κι' ἔνα λαὸ ζευξέκη
 μὲ Μάνλιχερ τουφέκι
 ἐδῶ κι' ἐκεῖ νὰ κυνηγῶ νὰ θρῆ τὸν ἐπίουσιο.

Ποιὸς εἶδε μὴ κορομηλιά
 μέσα στοῦ πλούτου τὴν φωλιά
 νὰ πρασινίξη καὶ ν' ἀθήη
 χωρὶς ποτὲ νὰ μαρσνῆ.

Νάχη κλωνάρια περισσά,
 νάχη καὶ φύλλα σὺν χρυσά,
 καὶ στὴν κορφή μαλάμματα,
 ποῦ φέρνουν σ' ὄλους κλωμματα.

Ἐφρόντωσε κορομηλιά κορόμηλα γεμάτη
 κι' ὄλοι γαρίδα κάνουνε τὸ νηστικὸ τους μάτι.
 Φτώχεις ξεγάνονται πάλι καί,
 ἐφρόντωσαν κορομηλιάς
 σὲ τούτη τὴν Ἀλάσκα.

Κι' ἀνοίγουν τώρα τὴν ποδιά
 τῆς Ρωμησοῦνης τὰ παιδιὰ,
 κι' ὄλοι τὸ στόμα χάσκα.

Ὅλοι 'στὴν κορομηλιά χάσκουν ἀποκάτω,
 τρῶει τὰ κορόμηλα νηστικὴ φουσατό,

πίνει τὸ γλυκὸ κρασί
 μὲ τὴν κοῦπα τὴν χρυσή.

Τρώγει, κόσμε παπαδέλα...
 κι' ἐγὼ μὲς' ἀπὸ τὸ κάρρο
 τὴν κορομηλιά προγκάρρο,
 κι' ὄλο και τραβῶ κορδέλα.

Κατηγοροῦν τὸν Κρητικὸ, ποῦναι τεχνίτης πρώτης,
 πῶς τώρα μόλις ἔγινε τοῦ Πειραιῶς δημότης.

Κατηγοροῦν τὸν Κρητικὸ μὲ κακία περισῆ
 πῶς ἀπὸ μᾶς ἐχώρισε τῆς Κρήτης τὸ νησί.

Κι' ἀρῶ δὲν ἦταν Ἕλληνας τὸ θρέμμα τοῦ Κυριάκου
 λένε πῶς καζὰ και χαρτιά κι' ὄλα θὰ πὲν τοῦ κάκου.

Ψέγουν και τὴν Ἀνώρθοι και μᾶς τὴν λένε γραία,
 ποῦχει σ' αὐτὰ μάτια της γραλιά και τὴν πυγμὴ μακραία.

Κατηγοροῦν τὸν Κρητικὸ και λένε μὲ κακία
 πῶς τοῦδε κι' ἔγιν Ἕλληνας σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία.

Ἄκυρο κι' ὄλα οἱ νόμοι τοῦ κι' ὄλα τὰ μανιφέστα,
 τὸν λένε και φυγόστρατο και τοῦ ζητούν και ῥέστα.

Κατηγοροῦν τὸν Κρητικὸ γι' αὐτὴν τὴν πολιτεία του,
 ποῦ κι' ὀκτακόσις ἔσκασε γιὰ τὴν φυγόστρατεία του.

Κατηγοροῦν τὸν Κρητικὸ, τοῦ Πειραιῶς πολίτη,
 κι' ἄλλοι τὸν λέν Βερούτσιῶ, κι' ἄλλοι τὸν λέν Ἀργεῖτη.

Κατηγοροῦν τὸν Κρητικὸ μὲ τοὺς μεγάλους τύφους
 πῶς κάθε τόσο πηλάζει' στὸν Πειραιῶ γιὰ ψύφους.

Κι' ὁ Θεοτόκης ἄρσσε τῆς πόζαις τοῦ τῆς πρώταις
 και δέχεται' στὸ σπῆτι τοῦ Παρέδρου Μκρουσιώταις.

Κι' ὁ Θεοτόκης ἄρσσε τὴν πόζα τοῦ τὴν πρώτη
 και τώρα λέν πῶς βίζιταις κάνει τοῦ Μιστριώτη.

Κι' ὁ Θεοτόκης ἄρσσε τὰ πρώτα τοῦ χασιμήματα
 και τώρα συζῆται' κι' αὐτὸς γιὰ γλωσσικὰ ζητήματα.

Κι' ὁ Θεοτόκης ἄρσσε τὸ ἔσπλωμα τὸ πρώτο
 κι' ἐκόλλησε' στὸ Κρητικὸ τὴ ράχη σὰν τσιφτό.

Ὁ μετμεμφισμένοι μας, πάλι καλῶς ὤρισατε...
 κι' αὐτοὶ μὲ σοβαρότητα ρωτοῦν: μᾶς ἐγνωρίσατε;

Σύνεται μὲ κεραμίδα
 γέο κρέας και παλρῶ...
 τοὺς μυρίζε παλαμίδα,
 ντεμιντέ νὰ φῆν κολιῶ.

Ὁ μὲθισοὶ ποῦ σοῦ τῶχο κι' εὐθμία και παζλάτα...
 ὄλα φαίνονται' μπροστά μου φῶδην μίγδην, μὰ σαλάτα.

Στὸν συνδυασμὸ τοῦ Μήτσου ἐλέπω πρῶτο τὸν Μπενάκη,
 και γραμματικὸ τοῦ Κόντε ἐλέπω τὸν Μαρκαντωνάκη.

Μῆς' ἀπὸ κάρρο
 τὸ πᾶν προγκάρρο.
 Πρόγκα' στὸν ἄρροντα, 'στὸν Κολονέλο,
 πρόγκα σὲ γλαῦρους φιλελευθέρους,
 πρόγκα' στὸν Ἕλληνα τὸν Βενιζέλο,
 'στὸν Θεοτόκη, στοὺς συμπεθεῖρους.

Πρόγκα σ' αὐτὰ κι' ἔκεια,
 'στὸν κάθε και' στὸν δειντα,
 ποῦ τὰ πρωτεῖα χίρει.

Πρόγκα σὲ κάθε νοῦλα,
 σὲ κάθε φατσούλα,
 σὲ κάθε μακροχέρη.

Ἄρσσε ἄρροντων τὰ σέρνον βόδια,
 μὰ και γατῶρο μὲ τρία πόδια.
 Ἐμσκαράδες, ἔμπροκοπαίς,
 ῥήτορες νέοι, νέα κορακία,
 ἔμκαρὰτων ἐπιτροπαίς,
 ἔμκαρότσαις μὲ φαναρκία.

Ἐμκαῖδες, ἔμκα' Αὐλοκιοί,
 ἔμκαροράται και λαϊκοί,
 ἔμκαπαγάδες Βασιλκιοί.

Τὴν Ρωμοσύνη δυσφημοῦν πῶς πάντοτε σπουδάζει,
 πῶς εἶναι μελαγχολικὴ και δὲν διασκεδάζει,
 Κι' ὄμως ἐκείν' ἡ μασκαροῦ χερραίς κι' εὐθμία,
 δίνει και' στὸν Καρνάβαλο γενναία πληρομή.

Κι' ὅταν τὴν μελαγχολοῦν
 τὰ πρώτα μεγαλεῖα της,
 κάνει τοὺς ἄλλους νὰ γελοῦν
 μὲ τὴν μελαγχολία της.

Τὶ Καρνάβαλο, τί φεσταιῖ... ὡς στὸν πάτο τὰ ποτήρια,
 συμπολιταί σοβαροί...

'στὴν ὑγεῖα τῆς Ρωμοσύνης, ποῦναι γιὰ τὰ πανηγύρια,
 κι' ὄμως κάνει τὸ βαρύ.

Ἐπὲρ τῆς φιλοπατρίας κάθε λυτρωτοῦ στομάχου,
 'στὴν ὑγεῖα τὸν Νεοτούρκου και τοῦ καθενὸς συμμάχου.
 'Στὴν ὑγεῖα και τῆς Τραγιάσκα... τόκα μία, τόκα κι' ἄλλη...
 'στὴν ὑγεῖα και τὸν Βουλγῶρον, Περικλέτο συμπολίτη,
 ποῦ γιὰ χάρι τὰν' στὴ Σόφια κι' ὁ Διάδοχος ἐστάλη
 και τῆς χήρας Σαμαρτζήφο τὸν ἐξέτισε τὸ σπῆτι.

Τὶ μεθισοὶ ποῦ σοῦ τῶχο!... πίνει κι' ἡ φτωχολογιά,
 και τρικλιζει μεθυσμένη' στὸν ἀρχόντων τὴν ὑγεῖα.
 Σκώεστε μ' ἐμᾶς εἰθίκα και τοῦ καθενὸς προγόνου,
 κι' ἂς μεθῶν κι' ὁ νεκροί...
 ἔμκαρὰβαλε μπροστὴ,
 νὰ μᾶς ἔλθης και τοῦ χρόνου.

Και καμῶσαις ποικιλίας,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐπὸ κουρετὸν Ἄψε Σβῶσε, 'στὴν πλατεῖαν Ὀμονοίας,
 ντόμινα θὰ φ' ἔπρε πρώτης, πλούτου, κάλλους, εὐθηνίας.